

Louise

Torsdagen 17/4 2014 "En kontrasternas dag"

På förmiddagen åker vi med Javier till Anna-Marias hus. Hon håller på att göra i ordning soppan, som vi senare ska åka ut till gatubarnen med. Till sin hjälp har hon Flori, en kvinna som dagligen hjälper till i köket och Celina, som tidigare bott på Rosa de Sarón. Vi går under tiden till den närliggande marknaden för att köpa godis, som vi ska dela ut under morgondagens avslutsfest. Efter den, som vanligt, rikliga, lunchen hos Ana-María är det så dags att bege oss iväg för att dela ut den välagade soppan. Vi känner oss en aning spända, eftersom vi inte riktigt vet vad som kommer att möta oss. Gatubarnen befinner sig för tillfället inte nere i centrum som vanligt, förstår vi. De blir ofta bortkörda därifrån och ibland även brutalt misshandlade av polisen och håller sig därför undan och måste ständigt flytta runt för att inte bli upptäckta. Vi kör därför med bilen upp mot slutningarna i närheten av Ana-Marias hem. Ungdomarna kommer vanligtvis upp till vägen för att få ta del av matransonerna men idag kommer det bara en pojke. De andra ligger och sover nere vid muren, en bit ner i buskagen, osynliga för passerande. Vi hjälps åt att bära ner soppgrytan till gänget på cirka sju personer. De tycks alla mer eller mindre neddrogade av ett ständigt limsniffande. Några ligger och vilar på smutsiga och trasiga madrasser.

En av pojkarna är svårt brännskadad och orkar knappt få i sig någon soppa alls. Vi får senare tråkigt nog veta att han avlidit några dagar efter vårt besök. Javier och Santi pratar med ungdomarna samtidigt som soppan delas ut. Hungriga hundar, som känner lukten av mat, kommer springande från alla möjliga håll, och vill ha en del av kakan. En flicka är synligt gravid och Santi försöker övertala henne att ge upp sitt missbruk för det kommande barnets skull, men hon tycks inte mottaglig för sådana argument för tillfället. Hon tänker lämna bort barnet efter födseln och återvända till "gatan" och gänget. Alla har tråkigt nog inte förmågan att ta tag i sina liv och göra en förändring. Det kräver enorma insatser både från individen och samhället. Därför är det oerhört värdefullt att organisationer som Barnens Räddningsark finns. Även ifall de inte kan rädda alla så är varje räddat barn en stor gåva. Vi undrar alla vilken form av framtid detta ofödda, oskyldiga barn kommer att få? Vi står på lite avstånd, eftersom vi blivit tillsagda att vara ytterst försiktiga och känner en djup sorg inombords. Varför ska denna tillvaro för barn och ungdomar, landets egentliga framtid, över huvud taget behöva finnas? Man skulle så gärna vilja kunna hjälpa på något sätt men alla har ju tyvärr inte möjlighet att få komma till ställen som El Arca eller Rosa de Sarón.

Som kontrast till denna sorgesamma upplevelse åker vi på eftermiddagen till Rosa de Sarón för att tillsammans med sex av de äldre flickorna baka svenska kanelbullar. Det går över förväntan bra. Flickorna är mycket entusiastiska och duktiga och snart har vi fått ihop en hel drös med stiliga bullar, trots att vi får improvisera en del med ingredienserna, bakplåtarna och gasugnen som håller ojämn värme. Alla flickorna på hemmet bjuds sedan på mycket uppskattade nybakta bullar till kvällsmaten. På hemvägen hinner vi med att hälsa på åtta pojkar från El Arca, som går en kurs i fönstertillverkning. De jobbar med stor entusiasm under ledning av en lärare. Vi slås ännu en gång av vilka möjligheter dessa barn får att klara sig i livet när de blir vuxna. / Louise

**Tack för stöd till att fortsätta utveckla arbetet på hemmen.
Barnens framtid är vår gemensamma glädje!**

Nu kan du också enkelt stödja vår verksamhet via din mobil:

SMS:a till 72970 och ange något av följande tre alternativ:

BRA 50
BRA 100
BRA 200

Då skänker du 50, 100 eller 200 kr till Barnens RäddningsArk.

Din gåva dras på din mobilräkning

Tack för din SMS gåva

Vi stöttar Barnens RäddningsArk

no limit
promotion as

www.no-limit.no

BILHALLEN
www.bilhallen-e14.com E14

LINDBERG

www.lindberg.tm.se

VIHAB

Betonghålltagning 0950-60014

novia
EKONOMI
www.noviaekonomi.se

RUBECO
Beton AB

www.rubeco.no

MUSKOT
MEDIA

www.muskotmedia.se

Fjeld Gård
www.fjeldgard.no

CORAX
UTVECKLING

BTS
REKGLADNUTRENSKA SERVICE AB
www.btsab.com

Imega promotion
www.imegapromotion.se

Barnens RäddningsArk är en obunden internationell, kristen hjälporganisation för barnens rätt till ett liv och en framtid, som vill förmedla hjälp och glädje till människor runt om i vår värld.

90 SVENSK
KONTO INSAMLINGS
KONTROLL

Vi står under kontroll av Svensk Insamlingskontroll
Vi har ett 90-nummer för all ekonomisk insamling;
Postgiro 90 11 11 - 5

Barnens RäddningsArk
Källgatan 8, 982 34 Gällivare
Tel: 0970-800 569
Mobil: 070-325 89 17
info@barnensraddningsark.com
www.barnensraddningsark.com

Postgiro: 90 11 11 - 5

Imega promotion

BRA NYHETER

Barnens Räddnings Ark

Nyhetsbrev Oktober 2014

Fyra lärare från Kiruna reste till Bolivia!

Under mer än 20 år har skolor i Sverige varit engagerade och gett sitt ekonomiska stöd till Barnens RäddningsArk's arbete i Bolivia.

I detta nyhetsbrev berättar Ulla, Runa, Susanna och Louise från Kiruna om sina personliga upplevelser och intryck under några händelserika och intensiva dagar i Cochabamba.

Ulla och Runa berättar...

sid. 2

Enrique och Susanne möts igen...

sid. 3

Louise berättar om kontrasternas dag...

sid. 4

Ulla

Vi blir hämtade av Javier och kör iväg på gator med ett ständigt tutande. Vid ett röd ljus står en grabb och jonglerar med knivar, vid ett annat röd ljus vill en pojke tvätta vindrutan, allt för att tjäna en slant. Runt hela Cochabamba ser vi de höga bergen på drygt 5000 meter. Idag är det "bomullstussar" nedanför. Det är så vackert!

Vi kommer fram till flickornas skola där det står en vakt vid porten, för att inga obehöriga ska komma in. En socialarbetare följer med oss. Vi hinner vara med några minuter på en religionslektion innan det blir rast. Eleverna har kläder för idrottslektion på sig. Under rasten kommer "våra" flickor fram till oss från olika håll och det blir pussar och kramar i mängder. Ögonen lyser på både dem och oss! De flesta har skoluniform, en vit rock med mörkblå kofta. Skoldagen är 8.00-ca 12.30. Under den tiden får eleverna ca 1½ dl mjölk och lite flingor. Boliviens president vill förlänga skoldagen och då kunna ge barnen lunch.

Runa

Dag fem i Bolivia börjar på samma sätt som de fyra tidigare med att vi blir hämtade utanför hotellet av vår eminente chaufför, personlige guide, tolk och "allt i allo", Javier, och som med en ängels tålmod lotsar oss igenom dagarna här i Cochabamba. Han har som mål att ge oss en så fullständig bild av BRA:s arbete som möjligt och det har han verkligen lyckats med. Inte har det alltid varit så lätt att ta hand om fyra viljestarka kvinnor, dessutom lärare, som är vana att styra och ställa i ett klassrum och som varje dag har tusen frågor om allt mellan himmel och jord och vill veta och se allt. Dessutom gillar de att handla och att välja tar tid. Tack Javier för att du bidrog till att just denna resa blev den resan som inte går att jämföra med någon av de tidigare resor som vi har gjort!

Tack vare Javiers skickliga bilkörning har vi fått se otroligt mycket av Cochabamba, en stad i kaos. Under bilresorna, då jag har suttit i baksätet och tittat ut genom fönstret på alla människor, bilar och hundar, har jag hunnit fundera och reflektera en hel del på livet och människans olika förutsättningar. Genom bilfönstret ser jag en kvinna sitta på en filt på gatan i gassande sol och sälja ananas- och melonbitar och största arbetet verkar vara att vifta bort flugorna som är betydligt större i antal än kunderna. Strax bakom står en skottkärra och i den ligger hennes baby. De tre större barnen sitter nära sin mamma

När vi kommer till pojkarnas skola är det idrottslektion och de spelar fotboll med stort engagemang. Lektionssalarna ligger runt om en skolgård i mitten. Vi tittar in i klassrum utan fönster, med endast gardiner fördragna (vilket släpper in mycket ljud från matchen). I en sal undervisar några pensionerade lärare från USA i engelska. De ska vara här i några veckor. Snart byts ljudet från fotbollsmatchen ut mot trummor och blåsinstrument. Det övas om och om igen för en kommande parad. Några mammor sitter på skolgården i sina traditionella dräkter och väntar på att deras barn ska sluta. De handarbetar under tiden.

Efter en fantastisk lunch hos Ana Maria får vi möta fyra, idag 22-åriga ungdomar, som bott på El Arca och Rosa de Sarón, men idag studerar på universitet. De berättar om sina liv och hur de hamnade på barnhemmen, att kamraterna och personalen där är deras nya familj och att de fortfarande har kontakt med varandra via t.ex. mail – även om de bor i olika städer, eller t.o.m. i olika länder! Erlan, t.ex., hade alkoholiserade föräldrar och levde tillsammans med en äldre bror på gatan där de bl.a. putsade skor. En dag gick han vilse och tappade bort sin bror. Personal från El Arca hittade honom sittande på trottoaren, sårig, ledsen och med ett öga skadat. När personalen ville att Erlan skulle följa med till barnhemmet var han först väldigt rädd, men till slut gav han med sig och följde med. Nu utbildar han sig till kurator och vill hjälpa barn som har det svårt. Han vill ge dem det han har fått. Eva hade fem syskon. Eftersom föräldrarna inte orkade med barnen blev de placerade på olika barnhem. Innan Eva kom till Rosa de Sarón hade hon bott på flera andra barnhem. Nu utbildar hon sig inom bokföring.

Eva var mycket rörd då hon berättade sin historia och gjorde ett djupt intryck på oss. Hon ville så gärna berätta. Fernando studerar till industriingenjör och Marvin till agronom. Det var fantastiskt att höra dessa fyra öppna och studiemotiverade ungdomar berätta och allas våra ögon var fyllda av tårar. / Ulla

och småkivas. Vart tar de vägen när mörkret faller och vad händer med barnen när de blir större? Hur ser deras framtid ut? Det är där Anna-Maria, Javier och hennes "gäng" kommer in och gör den stora skillnaden. Cochabamba kryllar av liknande familjesituationer och där mitt i allt passerar en kvinna med en Pradaväska och stiger in i en vit Toyota RAV4. Kontrasternas stad! Vid minsta stopp i trafiken rusar en pojke fram och putsar bilrutan i hopp om att få några bolivianos eller så kan det stå en jonglör mitt framför bilen och visa upp sina mer eller mindre

skickliga konstner och med vädjande blick titta på bilens passagerare och sedan sträcka ut en smutsig hand.

På eftermiddagen besöker vi den nybyggda skönhetsalongen på Rosa de Sarón. Vilken magnifik arbetsplats! Där utbildar sig åtta flickor under ett års tid till skönhets terapeuter. Som present från flickorna får vi prova på allt de har lärt sig under året. Självt har jag aldrig haft så "lena ben" som efter den kvällen. Naglar målas, fötter filas och smörjs in, ögonbryn ansas och håret både klipps och fönas till önskad frisyr. Med andra ord bjuds vi kirunabor på en rejäl "makeover". Underbart att ta del av deras kunskaper och extra tryggt känns det eftersom flickorna får god handledning av sin lärare, som går omkring och ger goda råd där det behövs och samtidigt dokumenterar deras framsteg. Vi hälsar också på flickorna i syateljén där väggarna är klädda med det som de sytt under året. En spontan mannekänguppvisning uppstår då vi närmare får beundra deras alster och uppleva deras stolthet över det de skapat. Susanna, som är textil-lärare och är van att bedöma, var imponerad över den höga kvaliteten på deras produktion.

På hemvägen sitter vi alla tysta i bilen och är förundrade över vad vi har sett. Vi har sett frukten av ett oerhört gediget och målmedvetet arbete med gatubarn som Ana-Maria med medhjälpare har arbetat med i över 20 års tid och de har tillsammans bevisat att det omöjliga är möjligt. Det går att förändra inriktningen på ett gatubarns liv med rätt stöd och framför allt mycket kärlek och tålmod. Jag är stolt över att representera Högalidskolan här ute i Bolivia och få detta fantastiska kvitto på hur väl våra pengar används och se hur strukturerat och genomtänkt arbetet är. Jag ser också fram emot att komma hem och kunna berätta för mina arbetskamrater att pengarna som vi varje år samlar in på Högalidskolan i Kiruna gör så stor skillnad för så många barn. / Runa

Enrique och Susanna fick åter mötas efter 13 år.

Susanna

Efter ca 33 timmars resa, landar vi äntligen i Cochabamba, 1 ½ timme försenade. Medan vi väntar på väskorna skymtar någon som vinkar i vänthallen. Aha, Javier är i alla fall här! tänker jag. Så bra, då slipper vi bekymra oss för hur vi ska ta oss in till stan. Det visar sig att det är fler än "någon"... Ana-Maria, Javier, Jimena, barn och personal från båda barnhemmen, massor med folk!! Vi blev mottagna högtidligare än om vi hade varit kungafamiljen! Barnen hade förberett rikt dekorerade välkomstskyltar, vi fick blombuketter och överöstes av pussar och kramar, verkligen omtumlande och överväldigande! Inte ett öga var torrt!

Söndag 14/4: Hemma hos Ana-Maria, denna fantastiska människa, med det största hjärta jag någonsin upplevt, bjuds vi på lunch varje dag. Men vi är på intet sätt ensamma. Där bor också Fernando sedan han var liten pojke. Han bodde ursprungligen på El Arca, men blev så god vän med Ana-Marias och Santis son, Cristian så efter att till en början varit hos dem på helger och lov, flyttade han dit för gott i 11-12-års-åldern. Idag är han en målmedveten 22-åring som går sista året på universitetet för att bli teknisk ingenjör. Varje dag kommer olika personer på besök. Det kan vara någon som bott på El Arca eller Rosa de Sarón, någon annan som fått hjälp tidigare eller någon som har det svårt idag. Alla bjuds på mat.

Enrique och Susanna fick åter mötas efter 13 år.

Just den här dagen kom Enrique, som nu är bilmekaniker i La Paz. Han arbetar med att byta sida på rattarna i Volvolastbilar som kommit från England. Enrique träffade jag för 13 år sedan när jag senast var på besök i Cochabamba. Då var han 15 år och bodde på El Arca. Nu är han gift och väntar sitt andra barn, har fast jobb och lever ett gott liv. Så roligt! De kommenterar att han lagt ut lite. Han klappar sig på magen, ler och säger: Det är giftermålet. Så fantastiskt roligt! / Susanna

